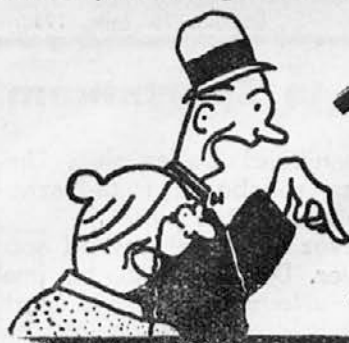

60285

TOTI LIST

LETO I.

LIST DOBRE VOLJE ZA SLOVENCE. / IZHAJA DVAKRAT MESEČNO.

ŠTEV. 1.

Bistu na pot ...

Mnogo je navlake tuje,
ki Slovincem le škoduje!
Mislim, da se i domača
roba prav lepo poplača.
Zato sem nate spomnil se,
list, ki humor Slovenije
boš priobčal štirinajstdnevno
in lajšal to življenje revno.
Tvoja naloga je ta:
Naj se zabava štajerska!
Nihče ne bo tega zameril,
če nanj pušico boš nameril.
Humor posrečen in satira
bodočnost lepo ti odpira.
V prozi, rimi, malo v sliki
na listih štirih v „kvart“ obliki,
nam služil boš v razvedrilo
in gledal: da se Slovincem
bo nebo zjasnilo!

Zato pa tudi publika
bo rada ti na roko šla.
Kavarne vse te bodo imele,
Slovenci v mestih in z dežele
radi te bodo kupovali,
vsebinsi tvoji se smejali.
Iskreno ti želim na pot,
da gladka bo in brez nezgod
in da številki prvi tej
sledilo bi številki brez mej!
Pozor! Spoštovana publika!
Vaša dolžnost in naloga
je „Toti list“ lepo podpreti
in ne dovoliť mu — umreti!

Božo.

Severni sij pokazal se je na nebu
domačem.

Ni to sijajen dokaz, da res sijajno
nam gre?

Prihodnja številka izide v prvi polovici
marca. Želimo si sotrudnikov, ki bi nam po-
šiljali aktualne humoristične prispevke.

ZA TISTE, KI MNOGO PRENESEJO.

Pred par meseci je koncertiral v Ma-
riboru virtuos Firkušny. Srečata ga na pro-
menadi dve dami. Pa vpraša prva:

— Mi veš povedati, kdo je ta lepi
gospod?

— Firkušny.

— Kaj me briga, če on ni Firkuš!
Jaz bi rada vedela, kdo je on!

Na dravskem mostu sta gledala v vodo
dva moža. Pa potarna prvi: „Tako zelo sem
kratkoviden, da niti ne vidim Save“.

— Saj to vendar ni Sava. Tu teče že
od nekdanj Drava!

— No, vidite, niti tega več ne raz-
ločim!

— — —

Prva številka je posvečena mariborskemu športu in športnikom.

Oh, kako te Tvoje roke
brigajo se za otroke!
Hlačke, srajčke jim opereš
in subvencije nabereš.
Varuješ jih slabe družbe,

skušaš jim dobiti službe.
Čast in slava Tebi bodi
in to pot naprej še hodi!
Vedi, taka dobra mama
je za klub — podporna rama.

Olimpijada 1948 v Mariboru?

I. S. S. K. Maribor je odposlal na merodajno mesto dopis, naj bi se vršila olimpijada 1948. v Jugoslaviji in sicer v Mariboru. Kot vzrok za to je naštel sledeče:

Do tedaj bo imel imenovani klub že lasten, najmodernejše urejen štadijon, ki mu ga zgradi mestna občina v smislu dogovora ob odstopitvi nekdanjega igrišča.

Odbor se bo vestno pripravljaj na to prireditve ter vsako leto prirejal v mestnem parku pod vodstvom gospe dr. Ravnikove otroške olimpijade. Tam upa dobiti največ vpogleda in izkustev „kako se taki reči streže“.

Popolno garancijo za uspeh nudi gospod predsednik kluba dr. Stamol osebno. Vsako opoldne v „Astoriji“ že sedaj zbira potrebna denarna sredstva za olimpijski fond.

Reklamo prevzame klubov blagajnik gospod ravnatelj Loos. Kot ravnatelj „Putnika“ bo seveda podvzel vse korake, da dotok tujcev preseže vsa pričakovanja. V gospodarskem oziru bi to mnogo pomenilo. Rod piščancev bi pa v Sloveniji s tem najbrže izumrl.

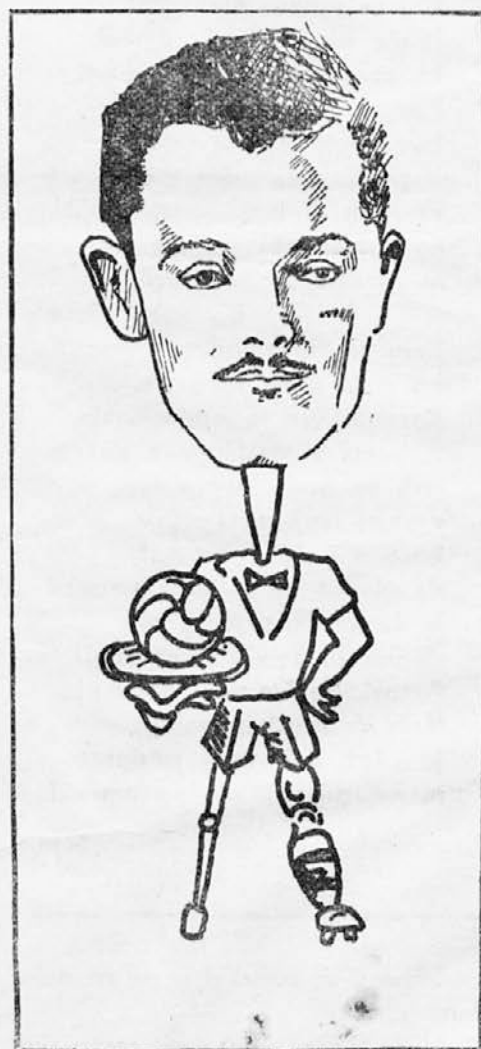
Tekmovalcem bo na razpolago vsemestni hotel gospoda podpredsednika Guština. Tam, kjer je danes Kinokavarna bo v letu 1948. stal krasen hotel-nebotičnik. Ker je gosp. Guštin znan kot sila podjeten, smo lahko prepričani, da bo imel za časa mariborske olimpijade poleg kina, kavarne, restavracije, bara, kegljišča in biljarda še krasne sobe s kopalnicami. Naj bi gospod podpredsednik ne pozabil na zgraditev veličanske dvorane, kjer bi se lahko vršila zaključna olimpijska veselica. Saj take dvorane v Mariboru

zelo primanjkuje! Danes služi Unionska i za rokoborbe i za raznovrstne reprezentančne plesse.

Za prevoz bo skrbel gospod apotekar Maver. Do leta 1948. bo imel že tovorni avlo za prevažanje športnikov, kajti štirisedežni D. K. W. mu že danes ne zadošča več. Ima smolo! Nogometna celota šteje namreč 11 članov, ki se vsi rajši vozijo, kot pa pešajo.

Če bo ta predlog sprejet, je še veliko vprašanje. Vsekakor pa: hvalevredna zamisel I. S. S. K. Maribora! — Prepričani smo, da doprinese i država svoj obolus k tej dobri stvari in da ministrstvo za telesno vzgojo podpre idejno zamisel. Pokažimo, kaj zmoremo! Če si Japonska upa kaj takega izpeljati navzlic preobilici smisla za pokončavanje, čemu bi miroljubnim Slovenom to ne bilo dano?

Invalid.

Ena noga mu fali,
z drugo nič ne naredi.
Z roko igrati se ne sme,
z glavo mu pa spet ne gre.
Tebe v špirit bomo dali
in z desetimi igrali.

Dr. Vauhnikove sanje.

Na tem mestu bomo vam opisali pričo malo: kaj se zadnjič je ponoč' doktor Vauhniku sanjalo.

Truden prišel je domov, zmučen ves od nogometa, s katerim zadnje čase je njegova duša vsa prežeta.

Vleže se in že zaspan: Velikanski štadion, tam zbrani igralci črno-beli in kot center je med njimi on!

Na tekmo težko sem prišli so, da z B. S. K.-om se poizkusijo.

Na tekmi tej naj se odloči, kdo od naših šel bo v Tokio.

Nervozna Vauhniku se bere raz sicer miren mu obraz.

Težko njegovo moštvo čaka piščalke odločilni glas.

Na desni zvezi Dušan danes to tekmo slavno bo igral

in vse, kar črna mu premore glava, vse danes bo od sebe dal.

Na levem krilu Kuba gleda, kedaj sodnik prikaže se.

Naenkrat na ves glas zavpije: „Tovariši, sodnik že gre!“

Se čuje žvižg in začne boj, ne boj — mesarsko klanje.

Med halfi Beppo Kirbišev največ uspehov žanje.

Podaja žogo Maribor od moža na moža, pritiskajo, kar se le da na vrata B. S. K.-ova. A žoga, kot bi jo zaklel, v nasprotni gol it' rloče

in centerforju doktorju postaja že kar vroče. „Potegni, Miki“, vpije on, „zabij že enkrat gol,

da v Tokio poslal nas bo predsednik naš — Stamol.“

Polčas odžvižgal je sodnik. Neodločen rezultat.

In moštvo Es. Ka. Maribor se gre zdaj posvet'vat:

kdo naj dalje še igra, kdo naj se zamenja, da se prevažna tekma ta z zmago našihjenja.

Občinstvo vpije in kriči: „Naj Maver gre v napad!“

Saj v nogometu z Vauhnikom sta kakor bratu brat!“

In res! Po pavzi pride ven postava spremenjena:

Maver desno zvezo igra — zdaj zmaga je dobljena!

Desno krilo igral naprej bo Konič-tehnični; na levem Micka Mihelak igralcem govori:

„Do ‚zhecnerja‘ žogo bom že lahko sam pripeljal.

Gol pa bode B. S. K.-ovcem doktor Vauhnik streljal.“

Centerfor se ves poti; dela na vse kriplje; tega v sanjah on ne ve, da postelja že — škriplje.

Žoga v gol ne najde pot, vse le v aut frči,

igra h koncu bliža se, a gola ni in ni. Publika, nervozna vsa, že sodnika zmerja, češ, faule nepravilno on za Maribor odmerja!

Sodnik ustraši se, enajstko da baš par minut pred koncem.

Publika navdušenje naznanja s kravjim zvoncem.

A med igralci je posvet, kdo enajstko naj bi streljal,

in v miroljubni Tokio jih lahko z njo popeljal.

Z desetih grl naenkrat se sliši iz njih kroga:

„naj strelja odločilni gol nam Vauhnikova noga!“

Pripravi doktor se na strel, z vso silo zaleti, naenkrat nekaj strese se —

pa se prebudi...

Kraj postelje na tleh leži, kot dolg je in širok,

a noga mu je otekla vsa od brcanja okrog.

Slavna baletka.

„Sem Slovenska deklica, Miki mi je ime.
Tu na žogi sem doma, urne imam noge.
Vlečejo me, kaprajo me sem in tja,
jaz pa Es. Ka. Maribor le ljubim iz srca.“

Nago met.

Spisal jurček Frnikula.

Nago met je največje veselje za mlade fante in druge životine. Je tudi selo prijeten ker more prijet en fant za eno veliko trdo in okroglo stvar namrec za zogo. Prijet jo pane sme z rokami kijih imamo samo zato, dajih denemo v zepe trugih ljudi kjer so ure denar in druge stvari ali pa da jih utaknemo v usta in nos. Veckrat jih rabimo tudi sa boksanje. Nogomet paje aufbiksboxs s nogami. Nogomet je glavni sport ker glave nic ne rabimo. Sato je tudi selo zdraf in slasti za ucence. V prelepem mariboru imamo dva nogomedna kluba katerim pravimo kluba sato, ker smeraj klubujeta nogometnim pravilom. Eden je

eskamaribor in drugi je seleznicar ker se dogajajo tam velike prometne in druge javne nesrece. V nedelo so imeli tekmo kamor sem sel tudi jas ker lubim samo srčno kulturo. Tam so pili sprani sodnik kateremu so rekli ludje Fuj, Štamol, uran, kašper, Boltežar, Melhijor, Maver, Konič, Fišer, in še rasnovrstna druga priprosta publika. Tako se je razvnel nogomet. Eden je brnil tako da je sadel speto trugega v glavo drugim pa so pohodili prste. Tako so bili fsi ljudje selo nafdušeni in so vpili vunta znim in bravo. Naenkrat je prisel aftomobil ot rdečega križa in odpelal ranence v bolnico. Samo Mihelak se je skril v nogometno zogo, katero je saplenila policija. Fse je bilo lušno in veselo in tako seje koncala prelepa nogotekma v prelepem mariboru.

Knez Nemanič.

Ti si brico zagrebački,
vođa dece si junački.
Tako si se v šport zaljubil,
da več kosu si izgubil.
I svi razni aparati
nemreju Ti pomagati!
I nijedna skupa krema!
Tvojoj glavi spasa nema...

DEMANTI.

Zlobni jeziki in sovražniki nogometa razširjajo po Mariboru vesti, da sta si ing. Jelenec in ing. Šlajmer polomila noge pri nogometni tekmi!

Na levi roki moreš brati,
da je dečko „za prodati“!
Pa ni res! Je ptič-selilec
in v Ljubljani levi krilec.

Temu odločno ugovarjam! Zlomila sta si jih na lepi, ravni pohorski jasi in sicer samo za to, da lahko prideta — vsako leto eden — v „Pohorsko politiko“.

Dr. STAMOL,

predsednik I. S. S. K. Maribora.

Član, ki „pušča“.

Mariborski rekorderji.

Ne samo v nogometu, tudi v vseh drugih športnih panogah je mesto Maribor na zavidni višini. Mnogo imamo rekorderjev-amaterjev, ki se sicer udeležujejo, le včlanjeni niso nikjer. Tako, na primer, je brez dvoma restavrater Klešič absolutno najmočnejši Mariborčan. On prenaša dan za dnem težo 130 kilogramov iz drugega v prvo nadstropje, ne da bi mu to vidno škodovalo. Celo smehljaje opravlja to delo!

Rekorder v hitri hoji je dr. Vauhnik. Trenira redno vsak dan po Aleksandrovi cesti do sodnije. Rezultat? Trije neprevidni pasanti mrtvi, par težko ranjenih.

Tudi gledališče ima svojega rekorderja. Je dirkač in v kratkem nastopi na avtomobilski dirki. To si pa lahko privoščiti. Vzdrževanje tega avtomobila je namreč sila poceni. Porabi na sto kilometrov tri kaplje bencina, o olju zadostuje, da mu ga pokažeš; v pnevmatiko moraš le pihniti in že zadostuje. Avto sliši na ime „Čuj“.

V Zagrebu imajo „Ero z onoga sveta“, Maribor je imel tudi ero in sicer „Bonboni-ero“. Prišel, videl, zginitil je. Nosi rekord v brisanju sledov. Zvečer si ga še videl, drugi dan so ga zaman iskali. Ostal je le lokal poln — praznih škatelj. Bil je mož zelo priljubljen. Še danes sprašujejo za njim.

Severni sij.

Tudi mesto Maribor je bilo pred kratkim deležno občudovati krasen nebesni pojav. Mnogo se je govorilo o tem siju. Videli so ga vsi, še oni, ki so ob tem času že trdno spali. Revmatizmu podvrženi ljudje trdijo, da so čutili že par dni vnaprej neko presenečenje. (To pa s severnim sijem najbrže ne bo nič v zvezi; tačas je namreč bival par dni v Mariboru dr. Leo Travner, šef-zdravnik v Krapinskih toplicah in bo to prav gotovo vzrok tem čutenju. Op. ur.)

Med ljudstvom so krožile različne govorice. Mnogo jih je živelo v prepričanju, da je to znak domačina-čarovnika Svengalija, ki se momentano nahaja nekje v inozemstvu! Njemu so pripisovali ta pojav, češ, spomnil se je mož rodnega mesta, pa nam pošilja pozdrave.

Ob bregu Drave se je nabralo mnogo radovednežev. Bili so prepričani, da gori slavni stolp. Pred par meseci je namreč izbruhnil v tem stolpu požar; napolnjen s časopisi in drugimi odpadki je tlel par tednov. Naši vrli gasilci so se trudili noč in dan, da bi udušili ogenj. Končno jim je le uspelo; pospravili so „vodomete“ in se razšli. Nezaupljivo ljudstvo pa je mislilo, da so ognjegasci dolžnost slabo opravili in da je ogenj ponovno izbruhnil. Ko so se prepričali, da vlada tam popoln red so pričeli razmišljati o novem vzroku za nenavadno svetlobo.

Nekaj nesrečnih Mariborčanov je prišlo domov šele naslednjega dne zjutraj. Ti so sledili požarni brambi tja proti Sv. Urbanu in pomagali iskati goreče selo.

Šele proti popoldnevu se je vzemirjenje v mestu poglelo. Dnevno časopisje je namreč v polni meri izpolnilo vzvišeno svojo nalogo in poučilo nevedneže z dolgo in obširno razpravo o severnem siju.

TISKARSKI ŠKRAT.

Obveščamo cenjeno občinstvo, da nudimo po zmernih cenah prvovrstno vino, domače klobase itd. Priporoča se gostilna „Pri treh mladenkah“.

Opozarjamo cenjeno občinstvo na današnje gostovanje gospoda Josipa Povheta. Nastopi v svoji najboljši vlogi v krasni Schubertovi opereti „Pri treh babah“. Cene običajne.

Kratka novica. Kakor doznavamo, je pred kratkim potoval skozi našo državo tuji dostojanstvenik Tainta. Ko je ljudstvo zvedelo, da se je odpeljal mimo, je od navdušenja vzklikalo.

60-letnica g. Vilka Weixla.

Staribor je društvo, čigar člani so sami zavedni Slovenci, ki so že pod staro Avstrijo govorili glasno slovenski. Tega društva član je med drugimi tudi trgovec Vilko Weixl, mož, ki obhaja letos 60-letnico rojstva. Da dostojno proslave napornih šest članovih križev, so se Stariborci zbrali v restavraciji Narodnega doma. Na častnem mestu je sedel slavljenec, njemu na levi podpredsednik dr. Jurečko. Vstal je doktor, nazdravil Vilku in na pamet prečital uvodno besedo. Hvalil je pevca, pivca, predsednika, častnega člana Weixla, mu nazdravil na mnoga leta in pozval društvenega pesnika Jurčka Frnikulo, naj povzame besedo.

Vstala je gora, odprlo se žrelo in mehke, nežne, v krasen sonet povezane besede so božale ušesa poslušalcev. Končal je Jurček pesnitev in po zgledu nogometašev, ki igrajo tako zvani „W“ sistem, povedal 60-letniku slavnosten „V“ govor: „Vele-

spoštovanemu, vedno veselemu, vsikdar vedremu, vrlemu veletrgovcu Vilku Weixlu“! itd. Zbor „Vandrovčkov“ je zapel nalašč tej slavnosti posvečeno himno:

Se Staribor zbral je na slaven ta dan,
ker šestdeset let mu preživel je član.
Iz grl prijateljev naj zadoni:
„Da Vilko nam Weixl še dolgo živi“!

In kakor že vedno ob takih prilikah, je tudi tu prišla na vrsto diploma, opremljena z vsemi znaki Staribora.

Sledilo je še mnogo več in manj uspešnih govornikov. Večina je pripovedovala isto; le v nečem se nikakor niso strinjali. Eden je želel jubилantu osemdeset, drugi zopet sto, optimisti celo stodvajset let življenja. Mi se omejimo ter mu želimo, naj bi živel do svoje smrti, ostal zvest Slovenstvu in nam teh vrstic ne štel v zlo. Nismo jih napisali morebiti v kake reklamne svrhe, temveč kot vestni kronisti, kajti tudi mi ga včasih radi „pokronamo“.

Velik bil diktator Goga!
Žide brčala mu noga.
Roka kruta ga odžaga:

Goga žalostno zagaga.
Danes je odstavljen Goga,
svet preganjan z njim se žoga.

Vzoren sodnik.

Sodnik sreskega sodišča dr. Just Mrkač je prišel pravkar v pisarno, se vsedel k mizi in začel reševati spise. Naenkrat je nekdo potrkal na vrata. Nevoljno je odložil sodnik pero in zaklical krepko: „Naprej!“ V sobo je stopila Barbara Žuža, vdova posestnika in gostilničarja iz Pasjega dola. Bila je starejša žena, pa še dobro ohranjena in zaokroženih oblik, kjer so na mestu. Za roko je vodila 10-letno Milko Curk, hčerko svoje pokojne sestre. Sodnik je pogledal vdovo skozi očala z zbuljenimi očmi. — „Morda...“, si je mislila žena. Toda to je bilo povsem nemogoče; saj je bil dr. Mrkač sijajen jurist in zato nesposoben za človeške občutke. Škilil je le iz navade in ker je bil uradna oseba. „No, kaj pa hočete“, jo je vprašal slednjič z osornim uradnim glasom. Barbara Žuža mu je povedala jecljaje — kakor je navadno pri osebah, ki nimajo z uradi dosti posla —, da nima, kajne, lastnih otrok..., da bi rada dala, kajne, po smrti komu posestvo čez..., da Milka Curk nima staršev... in da bi jo rada vzela za svojo. „Dobro, ali prav za prav zelo slabo“, je odvrnil sodnik. „Kaj se pravi to vzeti za svojo? Zakaj ne izrazite pravnega opravila tako, kakor ga označujejo jasno §§ 179 do 186 našega gradjanskega zakona? Vi hočete torej pohčeriti na sodišču svojo s seboj privedeno nedoletno nečakinjo. K temu ste opravičena tudi kot ženska, če niste svečano obljubili samskega stanu in če so podani ostali v že omenjenih paragrafi navedeni zakoniti pogoji. In če je tako, zakaj pravite, da hočete vzeti deklinjo za svojo?“ Nato ji je razložil na dolgo in široko vse zakonite predpise, pravne teorije in odločbe stola sedmorice oddelek B o adopciji in njenih posledicah. Skoraj dve uri je poslušala potrpežljivo u-

boga neuka ženica sodnikovo modrost, ki ji ni šla v glavo. Misli si je pač, da mora biti učeni sodnik res dvonožna živina, kakor ga je imenoval večkrat njen rajni Tone. Slednjič je pozval sodnik oficijala Piškurja, ga imenoval za skrbnika na čin in narekoval zapisnikarju Golobu adopcijsko pogodbo. Nato je rekla Barbara Žuža deklici: „No, Milka, zdaj pa se lepo zahvali gospodu sodniku in mu daj rožice, ki si jih prinesla s seboj.“ Milka je napravila poklon, kakor se je naučila pri šolskih sestrah in položila šopek na sodnikovo mizo. Še predno se je dr. Mrkač zavedel, kaj se je zgodilo, ste zginili Barbara Žuža in pohčerjenka iz pisarne. — Sodnik je bil v veliki zadregi; kajti kaj takega se mu še ni pripetilo v dolgoletni službi. Zamišljeno je stopal po sobi in prevdarjal neobičajni pravni slučaj z vso juristično bistroumnostjo. Brezdvomno: nedoletna Milka Curk mu je podarila šopek vsled nagovarjanja Barbare Žuže. To je torej darilo med živimi. Ker pa je bil on takrat v izvrševanju svoje službene dolžnosti, utegne tvoriti dejanje § 133 k. z. Milka Curk ne more biti kazensko pravno odgovorna, ker je glasom v spisih se nahajajočega krstnega lista spolnila komaj 10. leto. Pač pa je utegnila ravnati Barbara Žuža v hudobnem namenu. Če pa vzame cvetlice je on, sodnik, sam soudeležen na kaznjivem dejanju. To pa ni v skladu z ugledom poklica. Če pa bi se Barbare Žuže kot osnemateljici ne mogel dokazati hudobni namen...? Dolgo je premišljeval sodnik o tem kompliciranem pravnem problemu. Končno je poklical zapisnikarja in ga vprašal: „Kakšne cvetlice so to?“ „Dva nageljčka in ena vrtnica.“ „Dobro, vzemite zapisnik o adopcijski stvari nedoletne Milke Curk in pišite: Uradni znamenek. Po podpisu pogodbe je izročila nedoletna Milka Curk na prigovarjanje

Barbare Žuže podpisanemu sodniku tri cvetlice — imate? —, ki so se ugotovile tu-uradno kot... kot dva nagelja in... in... ena vrtnica. Sodnik kaznjivega dejanja ni mogel prepričati, ker sta stranki zapustili sodišče. Corpora delicti se priklopijo spisu.“ Nato je vtaknil zapisnikar cvetlice v uradno kuverto, pritisnil nanjo sodni pečat in vpisal redno številko. Tam so cvetlice kmalu uvene, kakor uvene in pogine vse kar pride v sodne akte. Sodnik pa je poslal spis in prilogo državnemu tožilstvu s sledečim poročilom: „Spisi se pošljejo v svrhu morebitnega pregona Barbare Žuže radi §-a 133 k. z. Po mnenju podpisanega pa bi bilo umestno, če bi se kaz. postopanje ne uvedlo, ker bi se tako lahko zatrl čut dolžnega spoštovanja nedoletne Milke Curk napram pomateri Barbare Žuži! V smislu §-a 133 zad. odst. k. z. pa naj se pošljejo priložena corp. del. fondu za zidanje in popraviljanje kazenskih zavodov ozir. zavodu za vzgajanje in poboljšanje in za izvrševanje očuvanih odredb (§ 42 k. z.).“

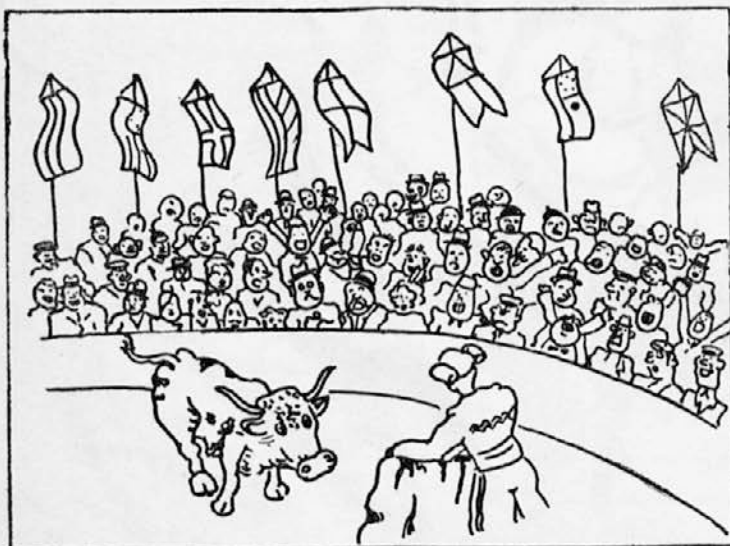
Samozvestno je zapustil sodnik po peturnem težkem in odgovornem delu sodno poslopje. Vedel je, da je ravnal tako, kakor predpisujejo zakoni in kakor je v skladu z njegovo častjo; kajti bil je vzoren sodnik, ki je vžival neomejeno zaupanje nadrejenih oblasti ter našega dobrega, poštenega in vernega ljudstva.

**Živel nekoč nekje je možak.
Nihče ni bil kos mu, nihče enak.
Politike kinčal z božjo je slavo
in hvalil tiste, ki so ga topli na glavo.
In še je pel, da ta svet je prelep!**

Čemu?

**Na eno oko je slabo videl,
na drugo je bil popolnoma slep.**

Tempora mutantur...

Krasna je bila španska dežela,
sedaj so jo pa spremenili docela.
Tam z biki se klali nekda v areni
in ljudstvo po ložah prisostvovalo je
sceni.

Dandanes stvar se je spremenila.
Glej! Španija drugo je lice dobila.
V dolinah človeški se razlegajo
kriki,
po hribih naokrog jih poslušajo —
biki!

Mariborski epigrami.

Ce doktor si, je to lepo;
Zato pa moder nisi;
Ker če si bik, ostaneš bik,
Če doktor trikratni si.

Umreti se bojiš,
Ker s smrtjo nič postaneš?
Ne boj prijatelj se!
To kar si zdaj — ostaneš.

Ti misliš, da si pesnik, da pesmi si
zapel.

V resnici si le besnik in si zato zbesnel.
Si zgago le napravil; če rad imel bi
spravo,
Poberi svoje besni in jih zanesi v
Dravo.

Pevec je Orfej bil in kadar zapel je
ob plunki,
Krotko je jagnje postal lev mu bes-
neči celo.

Orfeju ti si nasproten: če kdaj nam
zapoješ v teatru,
Jagnje še krotko tako besen postane
ti lev.

Zdrav šport je nogomet res, krepi
telo in še dušo:

Mrtva dva, ranjenih pet — zadnjič
je bil rezultat.

Tukaj počiva nekdo, ki s smrtjo celo
je pridobil.

Ničla v življenju je bil, zdaj je vsaj
prah in pepel...

V. T.

IZ NICE.

— Oprostite, gospodična, tako znani
se mi zdite. Odkod ste pa doma?

— Iz Nice!

— Iz Nice?

— Da! Namreč iz Kam-nice.

LEP ODGOVOR.

— No, kako se Vam dopade v Ma-
riboru?

— Rečem Vam, pravi Pariz!

— ?

— Ne razumem niti francoski, niti nem-
ški. Ni v Parizu, ni v Mariboru ničesar ne
razumem.

Če človek se ves dan muči in dela
pride rad v družbo med lica vesela.

Naša kavarna, kino in bar

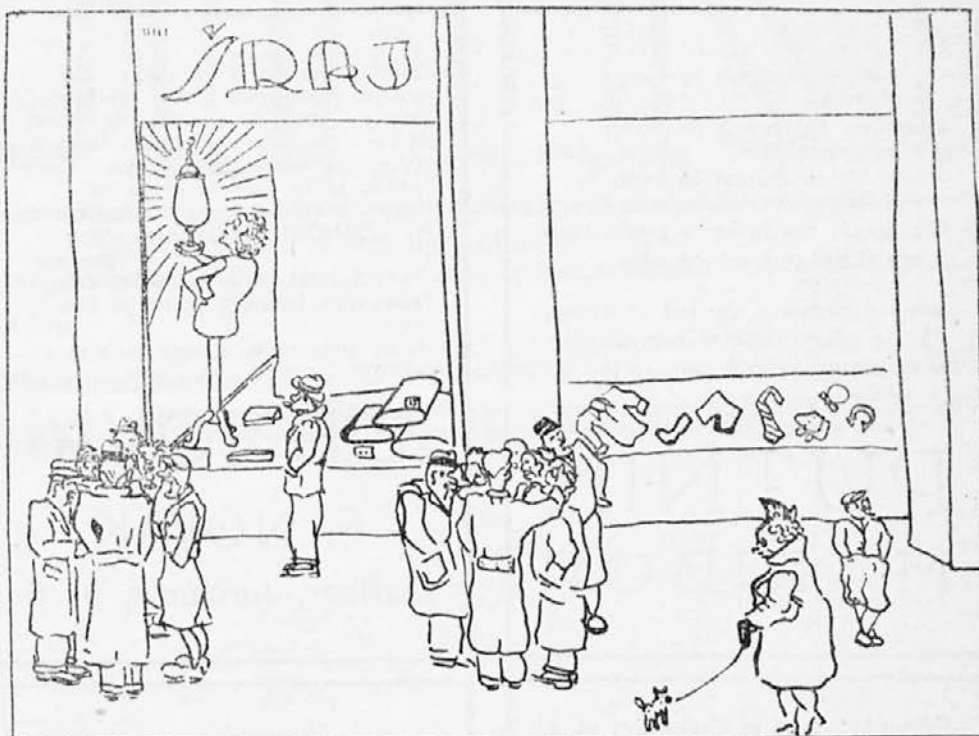
nudijo mnogo — za majhen denar.

O pesmi in plesu in našem vinu

boš že razmišljal med predstavo v
— kinu.

Grajski kino

kavarna - bar

V kratkem pade odločitev ...**Zakonske dolžnosti.**

Znano je vsem, saj skrivnost ni nobena,
da je v zakonu poglavitna stvar žena.
Kdor ženo svojo preveč zanemarija,
pekel na tem si že svetu ustvarja.
Živela v Studencih je zakonska dvojica;
on je bil Janez, ona pa Mica.
Mož je bil lep, žena rada ga je imela,
dasiravno je revica mnogo trpela.
Janez se ženi je namreč tudi drugod,
če je le mogel je skočil čez plot.
Micka pa tega mu ni dovolila,
da bi ona vsled drugih prikrajšana bila.
Baš sta nekoč spet pripravila se
med sprehodom na poti v Radvanje.
Micka od ihte je skoraj jokala,
ko možu nezvestem levite je brala.
Janez začel se je žene že bati;
konec napravil je hotel debati.
„Bodi no tiho, nikar tu ne jokaj,
greva v gostilno, pa tam naprej stokaj!“
V senčnatem vrtu sta mizo izbrala.
Janez je jedel, Micka zdih'vala.
Putke je gledala, kako kruh so zobale
in ena za drugo k petelinu letale.

Micka je videla, kak' petelin je skočil
k putki najbližji ter po glavi jo počil.
In zopet čez nekaj minut, saprament,
ponovil petelin je ta eksperiment.
Micki je stvar zanimiva postala,
pa je lastnika gostilne vprašala:
„Dovolite mi, rada bi zved'la od Vas
če večkrat na dan naredi petelin ta špas?“
„Ja“, pravi birt, „če se dobro najé,
tudi po šestnajstkrat včasih mu gre.
Desetkrat, jaz mislim, bi šlo še takrat,
če bi se hranil na dan le enkrat!“
„Janez, si slišal,“ mu pravi ona,
„tukaj se uči dolžnosti zakona.
Ti pač kot človek moral bi znati
z menoj, ki sem Ti žena, drugače ravhati!“
„Ja“, pravi Janez, „povejte mi, no,
če Vaš petelin ima eno putko samo?“
„Kaj še,“ dé birt, „niti dvakrat pri eni,
vedno pri drugi moj petelin se ženi!“
„Micka, al' sliši,“ se Janez nasmeje,
„zmeraj pri drugi petelin se greje.
Takšen Don Juan tudi jaz biti znam,
Tebe pa enkrat kar dosti imam!“

Da ure prodajam, ki točno gredo,
to v Mariboru dobro vedo.
Da barometre imam na zalogi,
pa najbrže niso slišali mnogi.
Zato pa enkrat reklama ena,
naj barometrom bo posvečena!
Moj barometer je točen kot ura,
pokaže kdaj solnce bo, kdaj huda ura
Po vseh pravilih v hišo vsako,
spada inštrument, ki meri — tlako!

BUREŠ

Maribor. Vetrinjska ulica 26

Me videl je zadnjič Justin Gustinčič,
baš, ko sem zavrgel železen klinčič,
in svetoval mi, da ne proč metati
to, kar se more še dobro prodati.
Njegove besede sem k srcu si vzel,
staro železo iskati pričel.
In to, kar prej mi v napotju je bilo,
se je naenkrat lepo mi vnočilo.
Glej, Justin Gustinčič za staro železo,
se ti oddolži z denarno odvezo!

Justin Gustinčič
Maribor, Tattenbachova 14

Tiskala Podravska tiskarna v Mariboru. —
Za tiskarno odgovarja Lojze Strašnik, Maribor

S t r a n, k i b o l i s t u m o č n o v o p o r o

Tu se Vam resničnih par vrstic objavlja,
ki cenjeni naj potnik jih vedno predpostavlja.
Mesto, da se drenjaš za karto na postaji,
kupi jo pri nas že kar v predprodaji.
S tem si boš prihranil nerodno prerinjanje,
mirno in udobno pričel boš potovanje.
Tisti še nikoli vlaka ni zamudil,
ki po vozno karto k nam se je potrudil.

PUTNIK
MARIBOR

Gosposka ul. 13 in Cankarjeva ul. 6.
Mariborska **GRAJSKA KLET**
vljudno opozarja svet,
naj bi nanjo ne pozabil,
prvo priliko porabil
in prepričal se, da res
odgovarja njen sloves,
prav tako za vso jedajočo,
kakor tudi za pijačo.

*Grajska
klet*

Maribor

V sredo, dne 2. marca originalna
dunajska slanikova pojedina!

Za ljudi bogate in za srednji sloj
je lepo stanovanje glavni predpogoj.
Zato pa gospodinja mora vse storiti,
da bo mogel dom udobnost zadobiti.
Naloga ni težka! Saj pri nas imamo
trdko, ki to dela in ki jo vsi
poznamo.
Pri „**OBNOVI**“ bodo prav lepo
postregli
z lastnimi izdelki, ki bodo kaj zalegli.
Tapetniških izdelkov izbira je tam
taka,
da bo zadovoljna z njimi žena vsaka.

»**OBNOVA**«

F. NOVAK

Maribor, Jurčičeva ul. 6

Športne kroge, prosim, naj vzamejo
na znanje,
da v kratkem bom odprl trgovino
zanje.
Za nogomet, za smuk, za vsako bom
panogo
na razpolago imel izbrano le zalogo.
Da bo res odlična ta **športna trgovina**
je zadostno jamstvo lastnikova rutina.

OLYMPIA

Sportna trgovina

FRANCL ČOP

V palači banovinske hranilnice

Nekdaj ljudje so bosí hodili.
Danes bi temu vsi se čudili.
V naši deželi mlado in staro
na nogah nosi le čevlje — **KARO**.
KARO - čevlji so hvale deležni,
ker so poceni in sila trpežni.

„**KARO**“

Industrija čevljev

Maribor

Cankarjeva 6 / Gosposka 13

Papirji vsake vrste v zalogi so pri meni
odlične kvalitete in po nizki ceni.
Svinčnike, radirke za šolo in urad
hodi Mariborčan k meni kupovat.
Polnilna so peresa iz moje trgovine
najvnetejšim pisarjem dokazala vrline.
Upam, da bo mnogo tega lista bralcev
pristopilo v krog mojih stalnih
odjemalcev.

*Žlata
Brišnik*

Maribor

*Na vogalu Gosposke in
Slovenske ulice*

Kar je srečnih duš, tem že vsem je
znano,
da prodajam prvovrstno le **telesno
hrano**.
Kdor pa še ne ve, bo pa tukaj zvedel,
kako se res nebeško lahko bi najedel.
Vse **kolonijale**, razno **špecerijo**
in **delikatese** pri meni se dobijo.
Vaš želodček morda niti še ne sluti,
kak' po dobrinah mojih lahko se
počuti.

IVAN LAH

Maribor

Glavni trg

Kolonijale / Špecerija / Delikatese

Zadnjič me prijatelj na cesti je
ustavil:
„Kje si to **perilo** krasno si nabavil?
Kje si **rokavice** kupil in **kravato**,
katera trgovina v Mariboru ima to?“
„**K HEDŽETU**,“ sem rekel, „moral boš
stopiti,
če tako kot jaz oblečen hočeš biti.
Ta je trgovina vodilna v modi moški,
tam te reči boš kupil z malenkostnimi
stroški.“

August Hedžet

Maribor

Aleksandrova cesta

Tam v smeri Svetega Urbana
stoji gostilna splošno znana.
Tja Mariborčan rad zahaja
ob vinu dobrem se naslaja.
„**Na Griču**“ se poet razvije
z lahkoto dela poezije.
In godbenik, ki komponira
„**Na Griču**“ si motive zbira.
Vsak literat, ki knjige piše
in slikar, ki motive riše
pri nas krepita si duha,
ob čaši vina rujnega.
V upanju, da tudi Vi
že v kratkem boste k nam prišli
Andrej Osét se priporoča
pozdrave tople Vam izroča!

**ANDREJ
OSET**

Telefon 28-07